

## Kırsaldan Kente Göç Sürecinde Babalık Kimliğinin Yeniden İnşası

Dolunay ŞENOL  
Kırıkkale Üniversitesi  
dolunay\_senol@yahoo.com  
ORCID ID: 0000-0003-3716-0430

Melike Hatun SARIASLAN  
Kırıkkale Üniversitesi  
melikesrsln@outlook.com  
ORCID ID: 0009-0005-8975-1138

|                          |                               |
|--------------------------|-------------------------------|
| Araştırma Makalesi       | DOI: 10.31592/aeusbed.1801246 |
| Geliş Tarihi: 10.10.2025 | Kabul Tarihi: 07.01.2026      |

### Atıf Bilgisi

Şenol, A. ve Sariaslan M. H. (2026). Kırsaldan kente göç sürecinde babalık kimliğinin yeniden inşası. *Ahi Evran Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 12(Özel Sayı), 114-133.

### ÖZ

Küreselleşen dünya, sadece uzakları yakın hâle getirmede aynı zamanda kültürlerin de birbirlerinden etkilenecek benzerliklerin artması, farklılıkların azalması sonrasında toplumsal hayatın yeniden düzenlenmesini zorunlu hâle getirdi. Bu sebeple göçü sadece coğrafi bir hareketlilik değil, sosyal hayatın yeniden düzenlenmesini gerektiren önemli bir oluşum olarak değerlendirmek gerekmektedir. Göç, aynı zamanda aile içindeki sorumluluklar, toplumsal cinsiyet normları ve babalık anlayışlarında da önemli dönüşümlere yol açan bir süreçtir. Bu çalışma, kırdan kente göç eden babaların babalık kimliklerinin nasıl yeniden inşa edildiğini ve göçün toplumsal cinsiyetle ilişkisini incelemektedir. Çalışma, Kırıkkale ilinde yaşayan 18 baba ile yapılan yarı yapılandırılmış görüşmelerle gerçekleştirilmiştir. Sonuçlar, göçün, babaların aile içindeki rollerini yeniden tanımlamalarına neden olduğunu, kırsal ve kentsel alanlar arasındaki babalık anlayışlarının farklılaştığını ve toplumsal cinsiyet normlarının değişen sosyal yapılarla birlikte evrildiğini ortaya koymaktadır. Ayrıca, erkeklik krizine dair bulgular da kentsel yaşamın ekonomik zorlukları ve kadınların iş gücüne katılımını arttırdığını, bunun da hem kadınların hem de erkeklerin sorumluluklarını farklılaştırdığını ortaya koymaktadır. Çalışma, göçün sadece ekonomik değil, aynı zamanda aile içindeki güç dinamikleri ve toplumsal cinsiyet rolleri açısından da dönüşüm yarattığını vurgulaması açısından önemlidir. Değişimin bu derece yoğun olduğu bir dönemde aile içinde yaşanan bu değişim ve dönüşümlerin tespit edilerek aileye gerekli desteğin verilmesinin, toplumsal yapılanmanın güçlenmesinde önemli bir fonksiyon yükleneceğini belirtmek gerekir. Bu yönde yapılacak çalışmaların hem ailelerin hem de toplumun güçlenmesine katkı sağlayacağı düşünüldüğü için sayılarının artırılması ve çalışma ile alana katkı sağlanması hedeflenmektedir.

**Anahtar Kelimeler:** Kırdan kente göç, babalık kimliği, yeniden inşa, erkeklik krizi.

## The Reconstruction of Fatherhood Identity During the Process of Rural-to-Urban Migration

### ABSTRACT

The globalizing world has not only brought distant places closer but has also necessitated the restructuring of social life as cultures influence one another, increasing similarities and reducing differences. For this reason, migration should be considered not merely a geographical mobility, but an important phenomenon requiring the re-regulation of social life. Migration is also a process that leads to significant transformations in domestic responsibilities, gender norms, and the understanding of fatherhood. This study examines how the fatherhood identities of fathers who migrate from rural to urban areas are reconstructed and the relationship between migration and gender. The study was conducted through semi-structured interviews with 18 fathers living in the province of Kırıkkale. The findings reveal that migration causes fathers to redefine their roles within the family, that the understanding of fatherhood differs between rural and urban areas, and that gender norms evolve alongside changing social structures. Furthermore, findings regarding the crisis of masculinity demonstrate that the economic difficulties of urban life and the increased participation of women in the workforce differentiate the responsibilities of both women and men. The study is important as it emphasizes that migration generates transformation not only economically but also in terms of domestic power dynamics and gender roles. It must be noted that identifying these changes and transformations within the family during a period of such intense change and providing the necessary support to the family will fulfill an important function in strengthening the social structure. It is believed that increasing the number of studies in this direction will contribute to the strengthening of both families and society, and this study aims to contribute to the field.

**Keywords:** Rural-to-urban migration, fatherhood identity, reconstruction, crisis of masculinity.

## Giriş

Göç, bireylerin yaşamlarında derin ve köklü değişikliklere yol açmaktadır. Göç, toplumsal ve kültürel dinamiklerin etkileşimde bulunduğu karmaşık bir süreçtir. Özellikle kırdan kente göç eden bireyler için bu süreç, yalnızca ekonomik değil, aynı zamanda kültürel ve toplumsal açıdan da önemli dönüşümleri beraberinde getirmektedir. Bu dönüşüm, bireylerin kimlik yapılarından ailevi ilişkilerine kadar geniş bir yelpazede etkiler yaratırken, ailelerin yapısal ve psikolojik düzeyde yeniden şekillenmesine yol açmaktadır. Göçmen babalar için söz konusu dönüşüm, aile içindeki rollerinin yeniden sorgulanmasına ve yapılandırılmasına sebep olmaktadır. Bu çalışma, kırdan kente göç eden babaların babalık kimliklerinin göç sürecinde nasıl yeniden inşa edildiğini incelemektedir. Babalık, yalnızca biyolojik bir bağdan ibaret olmayan, aynı zamanda toplumsal ve kültürel boyutları olan bir kimliktir. Göçmen babalar, yeni yaşam alanlarında hem geldikleri kültürün hem de ev sahibi toplumun beklentileriyle karşı karşıya kalmaktadırlar. Bu karşılaşma, kimi zaman mevcut babalık kimliklerini pekiştirirken, kimi zaman da bu kimliklerin sarsılmasına neden olmaktadır. Kırdan kente göç eden babalar, geleneksel kırsal ebeveynlik anlayışları ile kentsel yaşamın toplumsal yapıları arasında bir denge kurma zorunluluğu ile karşılaşmaktadırlar. Bu denge arayışı, babalık kimliklerinin yeniden şekillenmesine yol açan bir süreci tetiklemektedir. Bu araştırma, kırdan kente göç eden babaların babalık kimliklerinin göç süreci boyunca nasıl yeniden yapılandırıldığını ve göçün bu kimlik üzerinde nasıl bir etki yarattığını anlamayı hedeflemektedir. Göç, yalnızca ekonomik fırsatları değil, aynı zamanda aile içindeki güç dinamiklerini, toplumsal cinsiyet rollerini ve ataerkil yapıları da dönüştürmektedir. Bu bağlamda, geleneksel ve modern ebeveynlik anlayışları arasındaki etkileşim, göçmen babaların yeni bir babalık kimliği inşa etmelerinde belirleyici bir rol oynamaktadır. Çalışmanın temel amacı, göç sürecinde babalık kimliklerinin yeniden inşa edilmesinde etkili olan toplumsal, kültürel ve psikolojik faktörleri derinlemesine analiz etmektir. Bu sayede, göçmen babaların ebeveynlik deneyimlerinin toplumsal cinsiyet, kültürel entegrasyon ve aile dinamikleri perspektifinden değerlendirilmesine katkı sağlamaktadır. Toplumsal cinsiyet çalışmaları ve göç bağlamında erkek çalışmalarının literatürde sınırlı sayıda olması, bu alanda derinlemesine incelemeler yapılması gerektiğini ortaya koymaktadır. Bu bağlamda çalışma, göçmen babaların babalık kimliklerinin yeniden inşasını ve toplumsal cinsiyetin bu süreçteki rolünü ele alarak, mevcut literatüre ve alana katkı sağlamayı amaçlamaktadır. Bu doğrultuda çalışmada şu sorulara cevap aranmıştır:

1. Göç süreci, babaların aile içindeki rollerini nasıl dönüştürmektedir?
2. Göçmen babaların; babalık kimlikleri, toplumsal cinsiyet rolleri bağlamında nasıl şekillenmektedir?
3. Geleneksel kırsal babalık anlayışları ile kentsel yaşamın babalık beklentileri arasında ne tür gerilimler ortaya çıkmaktadır?
4. Göçün kültürel etkileri sosyolojik boyutta babaların ebeveynlik deneyimlerine nasıl yansımaktadır?

## Göç ve Sosyolojik Dinamikler

Göç, bireylerin yaşadıkları yerden ve bu yerle birlikte içselleştirdikleri toplumsal yapılardan, ekonomik olanaklardan, değerlerden ve kültürel pratiklerden koparak ya da bu unsurlardan koparılmak suretiyle farklı bir yere taşınmaları ve yeni bir çevrede yaşam kurmaları süreci olarak tanımlanmaktadır (Toros, 2008). Göç kavramına dair farklı tanımlar bulunsa da göç sürecinin değişkenlerine göre tanımsal açıklama farklılık göstermektedir. Bununla birlikte göçe dair hemen hemen tüm tanımlarda zaman ve mekân unsurlarının ortak bir vurgu taşıdığı görülmektedir (İçduygu ve Sirkeci, 1999). Her ne kadar literatürde göçün sürecine ilişkin ortak bir uzlaşa bulunmasa da göçün mekânsal bir yer değiştirme biçimi olduğu genel olarak kabul görmektedir (Tümtaş ve Ergun, 2016). Göçmen (migrant) kavramı ise genellikle, bireylerin dışsal baskı ya da zorlayıcı etkenler olmaksızın, kendi iradeleriyle ve kişisel gerekçeler doğrultusunda göç etme kararı aldıkları durumları ifade etmektedir (Uluslararası Göç Örgütü, 2013). Ekonomik fırsatlar ve eğitim beklentileri, bireylerin göç kararlarında belirleyici faktörler olarak öne çıkmaktadır (Castles and Miller, 1998). Göç hareketleri, tarihin her döneminde toplumsal yapıların yeniden inşa edilmesine, kültürel etkileşimlere ve dönüşümlere yol açmaktadır.

Göçün sosyolojik dinamikleri incelendiğinde, bireylerin göç kararı almalarının arkasında yatan çok katmanlı etkenlerin anlaşılması önem kazanmaktadır. Göçün sosyolojik bağlamda ele alınması, bireysel ve toplumsal düzeyde farklı etkilerin analiz edilmesini gerektirmektedir. Bir yanda bireylerin mikro düzeydeki motivasyonları, kimlik oluşum süreçleri ve sosyal bağların devamlılığı sorgulanırken, diğer yandan makro düzeyde ekonomik yapılar, devlet politikaları, uluslararası ilişkiler ve küresel eşitsizlikler göçü biçimlendiren unsurlar olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu sebeple çalışmada göç süreçlerinin nedenleri ve sonuçları çift yönlü bir etkileşim çerçevesinde değerlendirilmektedir. Göç hem tarihsel hem de sosyolojik bir olgu olarak karşımıza çıkmaktadır. Göç hareketleri, demografik yapıda değişimlere yol açarken, toplumsal yapılar üzerinde de dönüşüm etkisi yaratabilmektedir (Avcıoğlu, 2020). Göç, toplumsal yapıları ve sınıfsal dinamikleri dönüştürerek, geniş kapsamlı değişimlere yol açmaktadır. İç göç, özellikle farklı coğrafi bölgeler arasında gerçekleşen hareketlilik yoluyla sınıfsal geçişkenliği hızlandırırken, bu süreç toplumsal yapılar üzerinde geniş kapsamlı değişimlere ya da erozyonlara yol açarak, aynı zamanda sınıfsal geçişkenliği hızlandıran yeni sorunlar ve fırsat alanları yaratmaktadır (Ekici ve Tuncel, 2016). Göç süreci, göç eden bireylerle göç edilen toplumun üyeleri arasındaki ilişki, iletişim ve etkileşim bağlamında ele alındığında, her iki taraf açısından da farklı sonuçlar doğurmakta ve sürecin çeşitli deneyimlerle biçimlenmesine yol açmaktadır (Kaya ve Şahin, 2021). Bu bağlamda, göç, toplumsal yapının dönüşümünde ve bireylerin sosyal rollerinin yeniden şekillendirilmesinde önemli bir etken olarak karşımıza çıkmaktadır. Kırsal alanlardan kentsel merkezlere doğru gerçekleşen iç göç hareketleri, bireylerin ve ailelerinin sosyal, kültürel ve ekonomik yaşamlarında değişime sebep olan süreçlerdir. Bu değişimlerin, toplumsal cinsiyet rolleri ve özellikle erkeklik ile babalık pratikleri üzerindeki etkileri, sosyolojik bir analiz gerektirmektedir. Göç eden bireylerin yaşam öyküleri, deneyimleri ve bu deneyimleri nasıl anlamlandırdıkları üzerine yapılacak çözümlemeler, göç sürecinin etkilerini kavramak açısından büyük önem taşımaktadır (Şenol, 2018). Göç süreçleri, bireylerin yeni toplumsal normlarla yüzleştikleri ve eski alışkanlıklarını gözden geçirdikleri önemli bir deneyimdir. İç göçün erkeklik ve babalık rollerine olan etkisi hem toplumsal rollerin modernleşme süreciyle nasıl uyumlandığını hem de bu süreçte ortaya çıkan gerilimleri anlamak açısından önemlidir. Bu bağlamda, Göçün itici-çekici etkenleri ile Türkiye bağlamında iç göçün tarihsel ve sosyal dinamikleri üzerinde durmak gerekmektedir.

### **Türkiye’de Kırdan Kente Göç ve Toplumsal Dönüşüm**

Kır ve kent ayrımı sosyolojinin erken dönemlerinden itibaren önemli bir yer tutmaktadır. Bu ikilem, köy ve kenti hem mekân hem de dayanışma, nüfus ve eğitim gibi açılardan birbirlerinin karşısı olarak algılayan bir bakış açısına dayanmaktadır (Sağlam, 2006). Bu perspektif, kırsaldan kente doğru gerçekleşen göçün toplumsal yapıyı nasıl dönüştürdüğünün anlaşılmasına yardımcı olmaktadır. Kırsaldan kente göç, bu dönüşümün önemli bir parçası olup, sosyal, ekonomik ve kültürel dinamikleri yeniden biçimlendirmektedir. Türkiye’de göç hareketleri, genellikle kırdan kente ve kentten kente doğru gerçekleşmektedir. İç göç, ülkenin toplam nüfusu üzerinde doğrudan bir değişime yol açmamakla birlikte, bölgesel ölçekte nüfus yoğunluğunu, ekonomik yapıyı ve kaynakların dağılımını önemli oranda etkilemektedir (Bostan, 2017). Sanayileşmenin ilerlemesiyle birlikte kentleşme oranı artmış ve bu sürece paralel olarak göçlerde belirgin artış gözlemlenmiştir. Özellikle 1950’li yıllarda göç, sanayileşme ve kentleşmenin etkisi yoğun olarak köyden kente doğru olmuştur. 1980’lerden sonra ise göç hareketleri, daha çok kentler arası yönelim göstermeye başlamıştır (Koçak ve Terzi, 2012). Bu durum, Türkiye’nin ekonomik ve sosyal yapısındaki köklü değişiklikleri yansıtmaktadır. Sanayiye dayalı ekonomilerin gelişmesi, kentlerin işgücü ve altyapısı açısından cazip merkezler hâline gelmesine yol açmaktadır. Lee’ye (1966) göre, itici ve çekici güçler, bireyleri yaşadıkları yerden ayrılmaya zorlayan olumsuz koşullar ile onları başka bölgeye yönelmeye teşvik eden olumlu koşulları ifade etmektedir. Göç, bireylerin mevcut yaşam alanlarını terk ederek farklı bölgelere yönelmelerine yol açan karmaşık bir süreç olduğu için bir dizi itici, çekici ve iletili faktörlerle şekillenmektedir. Göç edilen yer ve hedef yer her ikisi de hem itici hem de çekici faktörlere sahip olabilmektedir (Çağlayan, 2006). Bu çerçevede, bireylerin göç kararını etkileyen etmenler sadece mevcut yaşam koşullarının zorlukları değil, aynı zamanda hedef bölgelerdeki fırsatlar ve olanaklar da önemli bir rol oynamaktadır. Türkiye’de iç göç olgusunun kökeninin, üretim biçimlerinde yaşanan dönüşümlerle yakından ilişkili olduğu kabul edilmektedir (Kıran ve Aker, 2019).

Bu nedenle, kırdan kente yönelen göç hareketlerinde tarımsal üretim koşullarının zayıflaması, kırsal alanlarda iş imkanlarının azalması ve gelir düzeyinin düşmesi temel itici faktörler olarak öne çıkarken; kentlerdeki sanayileşme, eğitim ve sağlık olanaklarının artışı, istihdam çeşitliliği ve modern yaşam beklentisi, önemli çekici faktörler arasında yer almaktadır. Bu faktörlerin bir arada değerlendirilmesi, göç hareketlerinin çok boyutlu doğasının anlaşılmasına yardımcı olmaktadır. Bireylerin göç kararlarını kendi istekleriyle aldıkları gönüllü göçte temel motivasyon daha iyi yaşam koşulları elde etme umududur (Yılmaz, 2014). Ancak kırdan kente göç bağlamında bu durum her zaman tam anlamıyla gönüllü bir tercih olarak şekillenmeyebilmektedir. Birçok birey, kırsal alanlardaki ekonomik veya çevresel zorluklar nedeniyle bu kararı almak zorunda kalmaktadır. Bununla birlikte, kentlere göç edenlerin önemli bir kısmı, daha iyi iş imkânları, eğitim ve sağlık hizmetlerine erişim gibi unsurların cazibesine kapılarak yaşam standartlarını iyileştirmeyi amaçlamaktadır. Dolayısıyla, kırdan kente göçün gönüllülük ile zorunluluk arasında karmaşık bir ilişki yansıttığını söylemek mümkündür. Bu durum, göçün sadece bireysel bir tercih değil, aynı zamanda toplumsal ve ekonomik koşulların bir sonucu olduğunu da ortaya koymaktadır. Göçmen nüfusunu, çeken başka yerler arasında kentler yer almaktadır. Ancak göç eden kentin itici ve çekici özelliklerinin yanı sıra göç eden bireylerin demografik yapıları ve göç edilen bölgedeki iletişim ağları da göç deneyimlerini şekillendiren önemli unsurlardandır (Yılmaz, 2022). Göç edilen yerin sosyal yapısı, kültürel uyum süreci ve ekonomik fırsatlar, bireylerin yaşam standartlarını iyileştirmeleri konusunda belirleyici faktörler olarak ortaya çıkmaktadır. Göç hem bireylerin kişisel yaşamlarını hem de toplumsal yapıları yeniden inşa eden bir süreç ortaya koymaktadır. Bu bağlamda, göç olgusu sadece bireylerin mekânsal hareketliliği değil, aynı zamanda toplumsal dönüşümün de bir yansımasıdır. Göç bireylerin kimliklerinden, toplumsal rollerine kadar birçok alanda değişim ve dönüşüm süreçlerini tetiklemektedir. Özellikle kırsal alanlardan kentsel alanlara yapılan göçlerde bu dönüşüm, çok daha belirgin hâle gelmektedir. Göçmenler, yeni yerleşim alanlarında yalnızca iş gücü olarak değil, aynı zamanda aile içi ilişkilerde ve toplumsal yapılarındaki değişimlerde de birer aktörü olmaktadır. Bu değişimin en belirgin izlerini aile yapılarında görmek mümkün olmaktadır.

### **Kırdan Kente Değişen Aile İçi Dinamikler**

Aile, kırsalda da kentte de korunmaya en çok ihtiyaç duyan temel toplumsal kurumların başında gelmektedir (Sevinç, Davran ve Sevinç, 2018). Göç olgusu aile biçimlerinin dönüşümünü de beraberinde getiren kapsamlı bir toplumsal süreci ifade etmektedir (Rittersberger-Tılıç, 2015). Kentleşme süreci, aile yapılarında köklü değişimlere yol açarak kırdaki geniş aile modelinden kentteki çekirdek aile modeline geçişi hızlandırmıştır. Kırsal bölgelerde aileler, genellikle çok kuşaklı ve kolektif bir yapıya sahipken; üretim temelli ilişkiler, aile üyeleri arasındaki rolleri tarım ekonomisinin gereksinimlerine göre şekillendirmektedir. Köy yaşamında, ailenin yönetiminden genellikle baba sorumludur ve aile içindeki önemli kararlar çoğunlukla onun tarafından alınmaktadır. Erkekler dışarıda çalışmayı sürdürürken, kadınlar evdeki ya da bahçedeki işlerle ilgilenirler. Aile bireylerinin kişisel kazançları söz konusu olmamakta, elde edilen gelir ailenin reisi olan baba tarafından toplanmakta ve ihtiyaçlar doğrultusunda harcamalar tek elden gerçekleştirilmektedir (Doğan, 2022). Kırsal ailesinin karar alma süreçlerinde erkek bireyler, ataerkil yapılanmanın da etkisi ile belirleyici bir konumda yer almaktadır. Bu doğrultuda, ‘evin reisi’ konumundaki erkeklerin gündelik yaşam, kamusal alan ve aile üyelerinin yaşamına ilişkin pek çok konuda nihai karar mercii olarak hareket ettikleri söylenebilir (Bozok, 2018). Göç süreci, aile yapısının farklı şekillerde ve sürelerde değişmesine yol açmaktadır. Göçle birlikte konumları değişen aile üyelerinin oluşturduğu yapı hem üretim hem de diğer işlevler açısından oldukça farklı bir aile modeline dönüşebilmektedir (Köksal, 1986). Kırdan kente yönelen göçün aile yapısı üzerindeki etkileri, kent yaşamında daha görünür hâle gelmektedir. Geleneksel Türk aile yapısının yerini ise zamanla daha az hiyerarşik, modern aile biçimleri almakta; kadının aile içindeki konumu, çalışma hayatına katılımıyla birlikte önemli ölçüde değişmektedir (Güreşçi, 2012). Bu bağlamda göçün etkisi, aile üyelerinin ekonomik ve sosyal rollerinin yeniden tanımlanmasını gerektiren bir dönüşüm sürecine girerken kentlerde bu değişim, bireylerin daha bağımsız bir yaşama yönelmesini sağlamış, çekirdek aile modeli ağırlık kazanmıştır. Kent yaşamında ailede genellikle kadın ve erkeğin çalışma koşullarında eşitliğin bulunduğu ve bireyselliğin ön planda olduğu bir ortam hakimdir. Aile yapıları genellikle çekirdek aile şeklindedir. Anne ve babanın aynı anda çalışarak gelir sağlaması, karar alma süreçlerinin ortak bir şekilde yürütülmesine olanak tanımaktadır (Doğan, 2022).

Bu durum, kentteki bireylerin ekonomik özgürlüğünü artırırken, geleneksel aile yapısında bir dönüşüm yaratmaktadır. Göçle birlikte kentte hâkim olan çekirdek aile modeli, aile içi sorumlulukların yeniden tanımlanmasına ve toplumsal cinsiyet rollerinde belirgin bir değişime neden olmaktadır. Bu bağlamda, kırsal göçün en fazla etkilendiği sosyal grup, aile yapısı olarak belirlenmektedir (Güreşçi, 2013). Kırsalda dayanışma ve iş birliği üzerine kurulu roller süreklilik arz ederken, kent yaşamında bireylerin iş, eğitim ve sosyal çevredeki sorumlulukları çeşitlenmiş, bu da aile içi rollerin yeniden tanımlanmasına yol açmaktadır.

### **Erkeklik ve Babalık Rollerinin Toplumsal Cinsiyet Bağlamında İnşası**

Toplumsal cinsiyet, bireylerin biyolojik cinsiyetlerinden bağımsız olarak, toplum tarafından şekillendirilen, kültürel normlar ve değerlerle belirlenen bir dizi rol, beklenti ve kimlikten oluşmaktadır. Bu anlamda toplumsal cinsiyet, yalnızca kadın ve erkek arasındaki farklarla sınırlı kalmayıp, aynı zamanda her iki cinsiyetin toplumsal konumları, hakları, sorumlulukları ve sosyal ilişkilerindeki yerleri ile de yakından ilişkilidir. Kadın ve erkeğe atfedilen roller ve sorumluluklar, toplumsal bir inşa süreci olarak sosyo-kültürel bağlamda şekillenmektedir. Toplumsal cinsiyet, bireyler tarafından öğrenilen ve toplumdan topluma, tarihsel süreçlere göre değişkenlik gösteren bir olgudur. Bu değişkenlik, toplumsal cinsiyet normlarının farklı kültürel ve tarihsel bağlamlara bağlı olarak şekillenmesinden kaynaklanmaktadır (Saraç, 2013). Erkeklik, toplumsal cinsiyetin bir alt kümesi olarak, tarihsel, kültürel ve sosyal bağlamlardan beslenen dinamik bir kimlik inşasıdır. Erkeklik, bireysel bir kimlik olmanın ötesinde; tarihsel süreç içinde biçimlenmiş, kültürel pratikler aracılığıyla yeniden üretilmiş ve toplumsal kabuller tarafından sürekli olarak yeniden inşa edilen bir olguyu yansıtmaktadır (Altınay, 2004). Erkekliğe dair anlayışlar, çoğunlukla güç, kontrol, bağımsızlık ve duygusal mesafe gibi değerlerle ilişkilendirilmektedir. Erkekler için ‘güçlü olma’, ‘sorumlulukları taşıma’ ve ‘her durumda çözüm üreten kişi olma’ gibi toplumsal normlar baskın bir şekilde yerleşmektedir. Bu kalıplar, erkeğin toplumsal kimliğini belirlerken, bireylerin içsel dünyasında da belirgin değişimlere yol açmaktadır. Erkeklik kimliği, genellikle belirli toplumsal ritüeller, normlar ve sorumluluklarla pekiştirilmektedir. Örneğin, erkek çocuklarının sünnet edilmesi, Türk toplumunda erkekliğin kabulü ve bu kimliğin toplum tarafından onaylanmasının önemli bir sembolü olarak görülmektedir.

Bu tür ritüeller, erkek çocuklarının toplumsal bağlamda ‘erkek’ olarak kabul edilebilmeleri için bir geçiş ritüeli işlevi görmektedir. Benzer şekilde, iş bulmak, evlenmek, erkek çocuk sahibi olmak ve ailesini korumak gibi toplumsal beklentiler, Türk erkekliğinin temel yapı taşlarındandır. Erkekler, bu tür normlar doğrultusunda toplumsal kimliklerini inşa etmektedirler (Bozok, 2011). Erkeklerin toplumsal beklentilere uyum sağlama çabaları özellikle güç, kontrol ve duygusal mesafe gibi erkeklik anlayışlarının egemen olduğu toplumlarda, ciddi sonuçlar doğurabilmektedir. Bu bağlamda, kadına atfedilen toplumsal cinsiyet rollerinin zıttı olan sorumluluklar ve beklentiler de erkeklere yüklenmektedir (Demirel, 2016). Erkeklik, güç ve liderlik gibi toplumsal değerlerle özdeşleştirilirken, aynı zamanda duygusal mesafeye, bağımsızlığa ve her durumu halletme sorumluluğuna da atfedilmektedir. Goldberg (2010), ‘*Erkek Olmanın Tehlikeleri*’ adlı eserinde erkeklerin, toplumsal olarak erkeklik anlayışını ve buna bağlı ayrıcalıkları elde edebilmek için büyük bedeller ödediklerini savunmaktadır. Erkeklik normlarına uyum sağlamak adına, birçok erkek kendi duygusal deneyimlerini ve bedensel hislerini bastırmak zorunda kalmaktadır. Bu durum, erkeklerin hem kendileriyle hem de çevreleriyle kurdukları duygusal bağların zayıflamasına yol açmaktadır. Goldberg (2018), bu sürecin erkeğin içsel dünyasında bir kopuşa neden olduğunu, duygusal ve fiziksel anlamda yabancılaşmalarına sebep olduğunu vurgulamaktadır. Erkeklerin bu toplumsal beklentilere uyum sağlama çabası hem bireysel hem de toplumsal düzeyde ciddi bedellerle sonuçlanmaktadır. Toplumsal cinsiyetin bu inşası, erkeklerin toplumsal normlara aykırı davranışlar sergileyememeleri gerektiği algısını pekiştirmektedir. ‘Erkeklik’, toplumsal olarak kazanılabilen ve kaybedilebilen bir olgudur. Toplum, erkeklerin normlara uymayan davranışlarını genellikle bir zayıflık olarak görmekte ve bu durum, erkeklerin kimlikleri üzerinde ciddi bir kriz yaratabilmektedir. Bu toplumsal baskılar, erkeklerin duygusal ifadelerden kaçınmasına, güç ve kontrol odaklı bir davranış biçimine sıkışmalarına neden olabilmektedir (Demirel, 2016). Toplumsal cinsiyet rollerinin reddedilmesinin, kadınlara kıyasla erkeklerin yaşamında daha derin çatışmalara ve psikolojik sorunlara yol açtığı kabul edilmektedir (Pleck, 1981).

Toplum, erkekleri genellikle yalnızca güçlü ve çözüm üreten bireyler olarak kabul etme eğilimindedir; oysa duygusal ifade, kırılganlık ve yardıma ihtiyaç duyma hâlleri de doğal bir biçimde kabul edilmelidir. Erkeklerin hegemonik statüsünü pekiştiren toplumsal normlar ve değerler hem gizli güç kaynakları olarak işlev görebilir hem de açıkça toplumda taraftar toplayabilmektedir. (Alptekin, 2014). Bu normlar, erkeklerin duygusal yanlarını dışlayan ve güç temelli bir kimlik inşasına yol açan yapıları besleyerek, toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin sürdürülmesinde etkili olmaktadır. Normların dayattığı baskılar, erkeklerin yaşamlarının farklı aşamalarında kimliklerini yeniden inşa etmeleri gerektiği gerçeğini doğurmaktadır. Özellikle göç süreci gibi radikal değişimlere tabi olan deneyimlerde, erkeklerin toplumsal kimlikleri ciddi bir yeniden yapılandırma sürecine girmektedir. Şeker (2019), göç süreciyle birlikte yeniden biçimlenen toplumsal cinsiyet rollerine dikkat çekerek, göç öncesi yaşamlarında ataerkil değerlere sıkı sıkıya bağlı bireylerin, göç sonrası dönemde bu rollerde değişim yaşamak durumunda kaldıklarını vurgulamaktadır. Bu bağlamda, değişime karşı direniş sergileyen tutumların yanı sıra, kabul edici yaklaşımlar da ortaya çıkabilmektedir. Bu çerçeveden değerlendirildiğinde göç süreci, erkeklik kimliğinin yeniden şekillenmesinde kritik bir rol oynamaktadır.

### Göç Sürecinde Erkek

Erkeklerin göç sürecindeki rolleri, genellikle cinsiyet normlarına ve geleneksel erkeklik anlayışlarına sıkı sıkıya bağlıdır. Göç eden erkekler de çoğunlukla ailenin ekonomik yükünü omuzlaması beklenen ve ailenin başı olarak konumlandırılmaktadırlar. Ataerkil toplumlar, tarihsel olarak erkekleri; aileyi geçindiren, güçlü, bağımsız ve karar verici figürler olarak tanımlamaktadırlar. Bu anlayış, göç sürecinde de kendisini göstermektedir. Birçok kültürde, göç öncesinde ve sırasında erkekler, ailelerini daha iyi yaşam koşullarına taşımak amacıyla ilk olarak yeni bir yere gönderilen bireylerdir. Göçmen erkekler, sadece iş bulma ve ekonomik güvence sağlama sorumluluğuyla yükümlü olmakla kalmaz; aynı zamanda ailelerinin sosyal ve kültürel uyumunu sağlamak gibi önemli bir rol de üstlenmektedirler. Erkeklerin, göç ettikleri toplumda yer edinme ve ekonomik bağımsızlık kazanma çabaları, toplumsal cinsiyet normları doğrultusunda, genellikle kendilerine biçilen güçlü, koruyucu ve çözüm odaklı rollerle ilişkilidir. Göç süreci, erkeklik ve kadınlık inşalarını önemli ölçüde etkilemektedir. Bu sürecin somut göstergeleri arasında, erkeklerin ekonomik güçlerinin azalması, aileyi tek başına geçindirme sorumluluğunun veya gücünün zayıflaması, kadınların iş bulma imkanlarının artması ve yeni toplumsal roller üstlenmeleri gibi faktörler öne çıkmaktadır (Kuzu, 2023).

Göçmen erkekler, kadınlar kadar belirgin dezavantajlarla karşılaşmasalar da göç yolculuğunun belirsizlikleriyle başa çıkmak ve yeni bir düzen kurma sürecinde önemli zorluklar yaşamaktadırlar (Küçük, 2022). Erkeklerin hem yeni toplumda hayatta kalmak hem de ailelerine maddi destek sağlamak amacıyla üstlendiği bu sorumluluklar, onları sürekli bir stres ve baskı altında tutmaktadır. Bununla birlikte, erkeğin bu hegemonik rolü, duygusal kırılganlıklarını ve yardıma ihtiyaç duydukları anları gizlemelerine yol açabilmektedir. Göçmen erkeklerin deneyimledikleri kimlik bunalımları ve toplumsal baskılar, onların yalnızca ekonomik anlamda değil, aynı zamanda duygusal ve psikolojik anlamda da yeniden kimlik inşa etmelerini gerektirmektedir. Göçmen erkekler, örtük bir biçimde toplumun erkekten beklentileri nedeniyle göç etme kararı alsalar da göç edilen yerlerde de erkekten beklenen toplumsal rolleri yerine getirmek durumundadırlar (Küçük, 2022). Bu durum, erkeklerin yalnızca ekonomik olarak değil, aynı zamanda kültürel ve sosyal anlamda da belirli roller üstlenmelerini gerektirmektedir. Göçmen erkekler, göç ettikleri yerde kabul görmek ve toplumsal cinsiyet normlarına uyum sağlamak amacıyla geleneksel erkeklik rollerini sürdürme baskısı altında kalabilmektedirler. Bu süreç, aynı zamanda erkeklerin kendi kimliklerini ve toplumsal rollerini yeniden şekillendirmelerine, bazen de sorgulamaları gereken bir dönüşüm sürecine girmelerine yol açabilmektedir. Erkekliğin bu dönüşümü, toplumsal normların ve kültürel bağlamların değişimiyle iç içe geçmiş bir yeniden inşa sürecini ifade etmektedir. Bu dönüşüm, özellikle göçmen babaların rollerinde önemli değişikliklere yol açmakta; göç süreci, babalık kimliğini yeniden yapılandırarak, geleneksel aile yapılarındaki güç dinamiklerini ve baba-çocuk ilişkilerini yeniden şekillendirmektedir. Babalık kimliği, erkekliğin toplumsal cinsiyetin bir yansıması olarak şekillendiği önemli bir alanı temsil etmektedir. Geleneksel toplumlarda babalık, çoğunlukla ekonomik sağlayıcılık ve ailenin koruyuculuğu gibi rollerle ilişkilendirilmektedir.

Bu anlayış, erkekliğin geleneksel normlarıyla paralel bir biçimde, babaların rollerini ailenin ekonomik ihtiyaçlarını karşılamakla sınırlamakta; duygusal bağlar ve çocuk bakımının yönetimi ise genellikle kadınlara devredilmektedir. Ancak, toplumsal değişim ve dönüşüm süreçleriyle birlikte babalık rolü ve erkeklik anlayışı önemli bir değişim geçirmektedir. Kıy yaşamında, babalar, genellikle ailenin ekonomik geçimini sağlamakla yükümlü tutulmuş ve çocuklarıyla duygusal bağ kurma ya da bakım süreçlerine katılma gibi sorumluluklardan uzaklaştırılmıştır. Geleneksel toplumsal yapı, babaların çocuklarla yakın ilişkiler kurmalarını engelleyen veya en azından sınırlayan bir sistem yaratmaktadır. Çocuk bakımı ve ev işleri ise tamamen kadınlara ait görülmekte, erkeklerin ev içindeki görevleri genellikle ekonomik sağlayıcılıkla sınırlandırılmaktadır. Toplumsal değişim süreçleri her ne kadar babalık rollerinde dönüşümü beraberinde getirmiş olsa da “eve ekmek getiren”, “ailesini koruyan” ve “kahraman figürü” olma gibi roller hâlâ babalık kimliğinin önemli bir parçası olarak varlığını sürdürmektedir (Çelen, 2018). Bununla birlikte, kırdan kente göç süreci, bu geleneksel rollerin büyük bir değişime uğramasına yol açmaktadır. Göç, kadınları iş gücü piyasasında daha fazla yer almaya zorlamış ve kent yaşamında kadınların ev işlerinden ve çocuk bakımından sorumlu olmanın ötesine geçerek çalışma hayatına katılmalarını da beraberinde getirmektedir. Bu değişim, erkeklerle de yansiyarak daha önce tamamen dışlandıkları alanlara, yani ev içi işlere ve çocuk bakımına dahil olmalarına yol açmaktadır. Ev temizliği, çocuk bakımı ve diğer ev içi sorumluluklar, artık göçmen erkeklerin de paylaştığı alanlar hâline gelmektedir. Yeni babalık pratikleri, hegemonik erkeklik anlayışından uzaklaştığı ölçüde bir dönüşüm alanı yaratmakta; ancak bu dönüşüm süreci çoğunlukla sınırlı ve çelişkili biçimlerde ortaya çıkmaktadır (Elliott, 2016).

Erkeklik kimliğinde yaşanan dönüşümle birlikte, geleneksel olarak ‘kadın işi’ olarak görülen çocuk bakımı ve ev içi sorumlulukların erkekler tarafından üstlenilmeye başlanması, hem eş ve çocuklar üzerindeki otoritenin zayıflamasına hem de daha açık görüşlü bir tutumun gelişmesine zemin hazırlamıştır (Üçer, 2020). Bu durum, erkeklerin toplumsal cinsiyet kimlikleri üzerinde önemli bir baskı oluşturmaktadır. Erkekler, geleneksel erkeklik anlayışına ve toplumsal cinsiyet rollerine uygun hareket etmeye çalışırken, aynı zamanda ev içindeki sorumluluklar konusunda yeni bir kimlik inşa etmek zorunda kalmaktadırlar. Toplumsal cinsiyet rollerine dair beklentiler, erkeklik kimliği ile bireyin içsel kimliği ve benliği arasında bir gerilim yaratmaktadır. Bu gerilim, erkeklerin toplumsal olarak kendilerinden beklenen rolleri yerine getirme çabası ile içsel kimlikleri arasındaki çatışmadan kaynaklanmaktadır. Günlük yaşamda, bu çatışma, erkekliğin daha sorunlu ve bunalımlı biçimlerinin belirginleşmesine neden olan faktörlerden birisi olarak değerlendirilmektedir. Bu beklenti, erkeklik kimliğiyle özdeşleşen bireyin içsel kimliği ve benliği arasında bir gerilime yol açmaktadır. Bu gerilim, günlük yaşamda, sorunlu ve bunalımlı erkeklik biçimlerinin daha belirgin hâle gelmesine neden olan faktörlerden biri olarak ifade edilmektedir (Oktan, 2008). Göç süreci, bir yandan babaların iş gücündeki rollerini ve aile içindeki güç dinamiklerini yeniden şekillendirirken, diğer yandan erkeklik anlayışlarını sorgulamalarına yol açmaktadır. Kent yaşamında genellikle düşük ücretli ve istikrarsız işlerde çalışmak zorunda kalan göçmen babalar, toplumsal cinsiyet rollerindeki belirsizlikle karşı karşıya kalmaktadırlar. Bu belirsizlik, erkeklik kimliklerini pekiştiren geleneksel normlarla çelişen bir kriz yaratmaktadır.

Erkekler, kendilerini kırdaki güçlü ve geleneksel erkeklik anlayışları ile kentteki yeni ekonomik ve toplumsal koşullar arasındaki derin uçurumda sıkışmış hissedebilmektedirler. Bu durum, erkeklerin toplumsal cinsiyet kimliklerini yeniden tanımlamaları ve adaptasyon süreçlerinde ciddi zorluklarla karşılaşmalarına neden olmakta, erkeklik anlayışlarının dönüştüğü ve çeşitli krizlerin ortaya çıktığı bir döneme işaret etmektedir. Toplumsal cinsiyet rollerini etkileyen göç gibi yapısal değişimler, aynı zamanda toplumun temel yapı taşı olarak kabul edilen aile yapısında da önemli dönüşümlere yol açmaktadır. Bu dönüşüm, aile reisliği kavramını sorgulayan bir süreci beraberinde getirmektedir (Kakaliçoğlu, 2019). Göçmen babaların karşılaştığı bu kriz, bir yandan erkeklik ve babalık rollerinin yeniden şekillendirilmesi gerektiği bir döneme işaret ederken, diğer yandan onlara bu rolleri daha esnek, duyarlı ve eşitlikçi bir şekilde yeniden inşa etme fırsatı sunmaktadır. Yeni bir yaşam alanına yerleşirken, göçmen babalar, kendilerini ve ailelerini yeniden tanımlama sürecine girerek, farklı bir babalık kimliği geliştirme yönünde adımlar atmaktadırlar. Türkiye’deki sosyo-kültürel dinamikler ve toplumsal cinsiyet rolleri incelendiğinde, kadınların genellikle ev işleri ve çocuk bakımından sorumlu oldukları, dolayısıyla ekonomik alanda erkeklerin egemen olduğu görülmektedir.

Kadınların ev dışında çalışarak gelir sağlaması, erkeğin aileyi geçindiren ve aile içindeki egemenliği elinde bulunduran aile reisi rolüne bir tehdit olarak algılanmaktadır (Avcil, 2020). Bu toplumsal algılar, göçmen babaların erkeklik ve babalık kimliklerini inşa etme süreçlerinde önemli bir etkiye sahip olmaktadır. Erkeklik normlarına yönelik bu baskılar, babaların göç sürecindeki kimlik dönüşümünü daha karmaşık bir hâle getirmekte ve toplumsal cinsiyetin dönüşen dinamikleriyle başa çıkmalarını zorlaştırmaktadır. Sonuç olarak, göç süreci hem bireysel hem de toplumsal düzeyde erkeklik ve babalık kimliklerinde derin dönüşümlere yol açmaktadır. Geleneksel erkeklik normlarının ve toplumsal cinsiyet rollerinin göç ile sorgulanması, erkeklerin bu yeni yaşam koşullarına uyum sağlarken karşılaştıkları kimlik krizlerini daha belirgin hâle getirmektedir. Göçmen babalar, kent yaşamına adapte olurken hem ekonomik hem de toplumsal açıdan yeni roller üstlenmekte ve babalık anlayışlarını daha esnek, duyarlı ve eşitlikçi bir biçimde yeniden şekillendirmektedir. Ancak, bu dönüşüm süreci, erkeklerin geleneksel erkeklik normlarıyla çelişen toplumsal baskılarla karşı karşıya kalmalarına neden olmakta, kimliklerini yeniden inşa etme çabalarını daha karmaşık ve zorlayıcı hâle getirmektedir. Türkiye gibi sosyo-kültürel açıdan geleneksel toplumsal cinsiyet rollerinin hâkim olduğu toplumlarda, göçmen babaların yaşadığı bu krizler, onların hem toplumsal hem de bireysel anlamda yeni bir kimlik inşa etmelerine olanak sağlamaktadır. Bununla birlikte, bu süreç, toplumsal cinsiyetin yeniden şekillendiği ve erkekliğin çok boyutlu bir dönüşüm geçirdiği bir dönemi işaret etmektedir.

## Yöntem

Bu bölümde araştırmanın genel yöntemsel çerçevesi sunulmaktadır. Araştırmanın amacı doğrultusunda kullanılan araştırma modeli, çalışma grubu ve örneklem seçimi, veri toplama araçları, verilerin toplanması, analizi ve araştırma sürecinde gözetilen etik ilkeler ayrıntılı biçimde ortaya konulmaya çalışılmıştır. Ayrıca, yöntemsel süreçte izlenen adımların araştırmanın güvenilirliği ve geçerliliğine katkısı da belirtilmiştir.

### Araştırma Modeli

Bu araştırmada, teorik temeller ile bireylerin yaşam deneyimleri arasındaki bağlantıyı ortaya koymak ve kapsamlı, güvenilir veriler elde etmek amacıyla nitel araştırma yöntemi tercih edilmiştir. Nitel araştırmalar, ele alınan olguyu kendi bağlamı içinde derinlemesine incelemeyi ve katılımcıların olgulara yükledikleri anlamları anlamayı hedeflemektedir (Creswell and Poth, 2018). Bu yöntem, araştırmacılara diğer bireylerin anlayış ve algılarından pay almayı ve insanların gündelik yaşamlarını nasıl yapılandırıp anlamlandırdıklarını keşfetme imkânı tanımaktadır (Berg and Lune, 2019). Araştırmada veri toplama sürecinde kartopu örnekleme yöntemi uygulanmıştır. Bu yöntemde, çalışmanın konusu ile ilgili referans bir kişi seçilmekte ve bu kişi aracılığıyla diğer katılımcılara ulaşılmaktadır (Biernacki and Waldorf, 2008). Araştırma süreci, hedeflenen amaçlara ulaşmak için saha çalışması ile desteklenmiş olup, katılımcılarla yapılan yarı yapılandırılmış derinlemesine yüz yüze görüşmeler, araştırmanın metodolojik çerçevesinin temelini oluşturmaktadır. Bu yaklaşım, hem katılımcıların deneyimlerini ayrıntılı biçimde anlamaya hem de sosyolojik analiz için güvenilir veri toplamaya olanak sağlamaktadır.

### Çalışma Grubu

Araştırmanın örneklem grubunu Kırıkkale ilinde ikamet eden, kırsaldan kente göç etmiş ve babalık kimliğini hem kırsalda hem de kentte deneyimlemiş 18 baba ile derinlemesine yüz yüze görüşmeler yapılmıştır. Katılımcılara kartopu örnekleme yöntemiyle ulaşılmıştır. Görüşme talebini kabul eden babaların yaş ortalaması 59 olarak belirlenmiştir. Katılımcılar köyden kente göç etmiş ve her iki ortamda da babalık deneyimi yaşamış bireylerden oluşmaktadır. Araştırma kapsamında görüşülen katılımcıların tamamı Kırıkkale ilinde ikamet etmektedir. Katılımcıların büyük bir kısmı, Kırıkkale merkezde yaşayan ve çoğunlukla Kırıkkale'nin köylerinden merkeze göç etmiş bireylerden oluşmaktadır. Ayrıca, Kırıkkale dışındaki Çankırı ve Kırşehir illerinin köylerinden Kırıkkale merkeze göç eden 2 katılımcı da bulunmaktadır. Katılımcıların ortak özelliği hem kırsalda hem de kentte babalık pratiklerini deneyimlemiş olmaları ve göç ettikleri kentin Kırıkkale ili olmasıdır.

Araştırma kapsamında yer alan 18 katılımcı, gizliliğin korunması amacıyla “Katılımcı-1”, “Katılımcı-2” ... “Katılımcı-18” biçiminde kodlanmıştır. Metin içerisinde bu kodlamalar kısaltılarak “K-1”, “K-2” ... “K-18” şeklinde kullanılmıştır. Bu kodlama yöntemi hem verilerin anonimleştirilmesini sağlamış hem de analitik çözümlemelerin sistematik bir biçimde sunulmasına olanak tanımıştır. Katılımcıların yaş, eğitim durumu, çocuk sayısı ve göç yönlerine ilişkin bilgiler aşağıdaki tabloda özetlenmiştir:

Tablo 1  
*Katılımcıların Demografik Bilgileri*

| Katılımcı Kodu | Yaş | Eğitim Durumu | Çocuk Sayısı | Kırsaldan Kente Göç (İl-İlçe Değişimi) |
|----------------|-----|---------------|--------------|----------------------------------------|
| K-1            | 61  | Üniversite    | 4            | Çankırı (kırsal) → Kırıkkale (kent)    |
| K-2            | 47  | Lise          | 3            | Kırıkkale (kırsal) → Kırıkkale (kent)  |
| K-3            | 60  | İlkokul       | 2            | Hatay (kırsal) → Kırıkkale (kent)      |
| K-4            | 52  | Lise          | 3            | Kırıkkale (kırsal) → Kırıkkale (kent)  |
| K-5            | 48  | İlkokul       | 2            | Kırıkkale (kırsal) → Kırıkkale (kent)  |
| K-6            | 62  | Ön lisans     | 3            | Kırıkkale (kırsal) → Kırıkkale (kent)  |
| K-7            | 49  | İlkokul       | 2            | Kırıkkale (kırsal) → Kırıkkale (kent)  |
| K-8            | 74  | İlkokul       | 5            | Kırıkkale (kırsal) → Kırıkkale (kent)  |
| K-9            | 65  | Lise          | 3            | Kırıkkale (kırsal) → Kırıkkale (kent)  |
| K-10           | 68  | Sanat Okulu   | 4            | Kırıkkale (kırsal) → Kırıkkale (kent)  |
| K-11           | 62  | Ortaokul      | 2            | Kırıkkale (kırsal) → Kırıkkale (kent)  |
| K-12           | 54  | Lise          | 3            | Kırıkkale (kırsal) → Kırıkkale (kent)  |
| K-13           | 48  | Lise          | 2            | Kırıkkale (kırsal) → Kırıkkale (kent)  |
| K-14           | 60  | İlkokul       | 2            | Kırıkkale (kırsal) → Kırıkkale (kent)  |
| K-15           | 60  | İlkokul       | 5            | Kırıkkale (kırsal) → Kırıkkale (kent)  |
| K-16           | 58  | Ortaokul      | 3            | Kırşehir (kırsal) → Kırıkkale (kent)   |
| K-17           | 60  | İlkokul       | 5            | Kırıkkale (kırsal) → Kırıkkale (kent)  |
| K-18           | 70  | İlkokul       | 8            | Kırıkkale (kırsal) → Kırıkkale (kent)  |

### Veri Toplama Araçları

Araştırmada veriler, katılımcıların deneyimlerini derinlemesine anlamak amacıyla yarı yapılandırılmış derinlemesine yüz yüze görüşmeler aracılığıyla toplanmıştır. Veri toplama sürecinde ayrıca gözlem notları tutulmuştur. Katılımcıların davranışları, etkileşimleri sistematik olarak kaydedilmiştir. Araştırma kapsamında katılımcılardan, ses kaydı alınmasına onay verenlerin görüşmeleri; ses kaydı ve gözlem notlarıyla kaydedilmiştir. Ses kaydına izin vermeyen katılımcıların ise cevapları; not tutma yöntemi ve gözlem notlarıyla belgelenmiştir.

Görüşmelerin verimli ve etkili olabilmesi için, katılımcılarla bir sohbet ortamı oluşturulmuş ve doğrudan sorulara geçilmeden önce samimi bir iletişim kurulmasına özen gösterilmiştir. Bu yaklaşım, görüşmelerin daha doğal ve sıcak bir atmosferde gerçekleşmesine olanak sağlamıştır. Görüşmelerin süreleri, katılımcıların ses kaydına izin verip vermemelerine göre farklılık göstermiştir. Ses kaydı alınan görüşmeler ortalama 15-25 dakika sürmüştür. Kayda izin vermeyen katılımcılarla yapılan ve not tutma yöntemine dayanan görüşmeler ise 40-50 dakika arasında gerçekleşmiştir. Her görüşme sonrasında, o görüşmeye dair ayrıntılı notlar çıkarılmış ve elde edilen veriler, sosyolojik analiz için ses kayıtları, veri notları ve gözlem notlarıyla birlikte deşifre edilmiştir. Görüşmeler, 26.06.2025- 21.07.2025 tarihleri arasında gerçekleştirilmiştir. Elde edilen ses kayıtları ve çıkarılan notlar ayrıntılı olarak deşifre edilmiş, ardından veriler tematik analiz yöntemi kullanılarak incelenmiş ve elde edilen bulguların, araştırmanın teorik çerçevesiyle bağlantılı olarak sosyolojik değerlendirmesi yapılmıştır.

### **Verilerin Toplanması ve Analizi**

Araştırma sürecinde, katılımcıların tamamının erkeklerden oluşmasından dolayı, görüşmeler Kırıkkale merkezdeki esnaflar, kahvehane işletmecileri ve bu mekanları kullanan kişilerle gerçekleştirilmiştir. Araştırma kapsamında, katılımcı arama sürecinde görüşülen bazı kişilerin zamanlarının olmaması, görüşmek istememeleri veya dükkânda işleri ya da müşterileri olması nedeniyle görüşme gerçekleştirmek mümkün olmamıştır. Ancak, esnafların birbirleriyle olan güçlü sosyal bağları ve karşılıklı güveni sayesinde, katılımcı bulma süreci hızlanmıştır. Bu sayede, araştırma için gerekli olan örneklem tamamlanmış ve veri toplama süreci başarıyla ilerlemiştir. Kırıkkale merkezde esnafların çoğunluğunun erkek hakimiyetinde olması, araştırmanın yürütülmesini kolaylaştırmış olsa da bir kadın araştırmacı olarak bu mekanlarda kabul edilmek zaman zaman güçlük yaratmıştır. Bazı esnaflar, dükkanlarında bir kadınla konuşuyor olmanın dışarıdan yanlış anlaşılmasından endişe etmektedirler. Bir esnafın *"Erkek olsan rahatça konuşulur, şimdi birileri görür, yanlış anlaşılır"* şeklindeki ifadesi, bu yöndeki ret gerekçelerine bir örnek oluşturmaktadır. Özellikle kahvehane gibi tek cinsiyetli mekanlarda araştırmacının kadın olması, mekân kullanıcıları tarafından zaman zaman rahatsız edici olarak algılanmıştır. Ancak, bu olumsuzluklara rağmen saha çalışması, bir o kadar da keyifli ve verimli geçmiştir.

### **Araştırma Etiği**

Bu araştırma, Kırıkkale Üniversitesi Sosyal ve Beşerî Bilimler Araştırmaları Etik Kurulu tarafından değerlendirilmiş ve etik ilkeler açısından uygun bulunmuştur. Etik kurul izni, 17/06/2025 tarihli ve 06 sayılı oturumda alınmış olup, "Kırsaldan Kente Göç Sürecinde Babalık Kimliğinin Yeniden İnşası" başlıklı çalışma için kurulca onay verilmiştir. Araştırma, etik ilkelere ve akademik yayın etiğine uygun olarak yürütülmüştür. Katılımcılardan aydınlatılmış onam formu alınmış ve kişisel verilerin gizliliği sağlanmıştır. Elde edilen veriler, katılımcıların kimliklerini korumak amacıyla kodlama yöntemi kullanılarak anonimleştirilmiştir.

### **Bulgular**

Bu bölümde, araştırma kapsamında Kırıkkale ilinde kırsaldan kente göç etmiş 18 katılımcı ile yapılan yarı yapılandırılmış derinlemesine yüz yüze görüşmelerden elde edilen bulgular, ilgili literatürle bağlantılı olarak sunulmaktadır. Bulguların analizi, göç süreciyle birlikte babalık kimliğinde ortaya çıkan değişimleri, 18 katılımcıdan elde edilen veriler doğrultusunda ele almaktadır. Bulgular, aynı zamanda kırsal ve kentsel yaşam biçimlerinin babalık anlayışına etkilerini ve toplumsal cinsiyet rollerindeki değişimleri de göstermektedir.

### **Çocukların Eğitimi ve Geleceği**

Ailelerin çocuklarına en iyi imkanları sunma arzusu, tarih boyunca toplumsal ve ekonomik yapının şekillenmesinde kritik bir motivasyon unsuru olmuştur. Eğitim ve geleceğe yönelik beklentiler, ailelerin karar alma süreçlerinde merkezi bir yer tutmaktadır. Kırsal bölgelerdeki eğitim, sağlık ve sosyal olanakların yetersizliği, ebeveynleri daha kapsamlı fırsatlar sunan kentsel alanlara yönlendirmektedir.

Araştırma bulgularına göre, katılımcıların göç etme nedenlerinin büyük bir kısmı çocuklarının eğitimine duyulan kaygıdan kaynaklanmaktadır. Çocuklarının eğitiminden dolayı göç ettiklerini söyleyen katılımcılardan bazılarının ifadeleri fikir vermesi için aşağıda verilmiştir:

“Orada, çocukların yapabileceği bir iş olmuyor, o nedenle göç etme kararı alıyorsun. Çiftçilik ve hayvancılık yapmak için köyde adam yok. Köyde kalıyorsan, 5-10 çocuğun olacak; biri bir iş yapacak, diğeri başka bir iş yapacak, ancak böyle sürdürülebilir. Muhakkak, tabii. Çocuğun iyi eğitim alması, iyi bir yaşantısı olması için, çocuklarını düşünüyorsun; kendini düşünmüyorsun. Bu yüzden çocuk için göç kararı alıyorsun(K-11).”

“Kente göç etme kararı, iş imkanları yüzündendi. Biz köyde çok zorlandık. Ama baba olduğum için çocukların iyi bir eğitim almasını ve daha iyi bir yaşam sürmesini istedim. Şehirde bir geleceğimiz olacağını düşündüm, tabii ki bu kararda babalık rolüm çok etkiliydi(K-17).”

Erkek katılımcıların ifadeleri, toplumsal cinsiyet bağlamında, babalık rolünün göç kararındaki etkisini vurgulamaktadır. Katılımcıların belirttiği ifadeler; babaların, ailelerinin refahını sağlama ve çocuklarının geleceğini güvence altına alma konusunda geleneksel bir sorumluluk taşıdığını göstermektedir. Bu bağlamda, erkeklerin göç kararı alırken çocuklarının eğitimine odaklanmaları, toplumsal cinsiyet normlarının erkekler üzerine yüklediği ebeveynlik sorumluluğunu yansıtmaktadır. Katılımcılara yöneltilen “*Baba olmasaydınız da kırdan kente göç etme kararı alır mıydınız?*” şeklindeki soruya 12 katılımcı göç kararı almayacağı yönünde cevaplar verirken, 6 katılımcı ise sosyal ve ekonomik nedenlerden dolayı yine de göç kararı alabilecekleri yönünde cevaplar vermiştir. Çoğunluğun baba olmasalardaki göç etme kararı almayacaklarını ifade etmiş olmaları, babalığa yüklenen sorumlulukla doğrudan ilişkilendirilmektedir. Toplumsal cinsiyetin, göç kararları üzerindeki etkisi, özellikle ailenin ekonomik ve sosyal geleceği üzerine yapılan değerlendirmelerde önemli bir rol oynamaktadır. Erkeklerin iş gücü ve eğitim imkanları açısından kentsel alanları tercih etmeleri, toplumsal normlar doğrultusunda ‘*aile reisi*’ olarak algıladıkları ebeveynlik sorumluluklarını yerine getirme çabası olarak değerlendirilebilmektedir. Toplumsal cinsiyet rolleri, yalnızca göç kararının alınmasında değil, aynı zamanda göç sürecinin gerçekleşmesinde de belirleyici bir faktör olarak ortaya çıkmaktadır. Genellikle, göç sürecinin ilk aşamasında erkeğin yeni yerleşim yerine gitmesi, orada düzeni sağladıktan sonra ailesini yanına alması yaygın bir uygulama olarak görülmektedir. Katılımcıların bu düşünceleri destekleyen açıklamalarından bazıları aşağıda verilmiştir:

“...İlk ben geldim, sonra hanımı, çocukları getirdim. Hep birlikte gelemezsin, gelsen perişan olursun. Çoluk çocuk ne yapacaksın(K-2).”

“...Evde ekonomiden sorumlu kişi benim. Şehre gelince de ilk ben geldim, iş buldum, ev tuttum, burada düzeni kurdum, sonra çoluk çocuk, karım, hepsini getirdim. Onları getirmek çok zordu(K-3).”

Bu ifadeler, toplumsal cinsiyetin göç sürecindeki rol paylaşımına dair geleneksel anlayışları yansıtmaktadır. Erkekler, ailelerinin yaşamını güvence altına alma ve düzeni kurma sorumluluğunu taşıırken, kadınlar ve çocuklar ise bu sürecin sonrasında aileye katılmaktadırlar. Erkeklerin iş bulma, ev tutma ve ekonomik düzeni sağlama sorumluluğu, toplumsal cinsiyet normlarının erkekler üzerine yüklediği geleneksel ebeveynlik ve aile reisliği rolünü pekiştirmektedir. Bu bağlamda, erkeklerin göç sürecindeki bu öncelikli rollerini yerine getirme istekleri onların aileye karşı taşımış oldukları toplumsal cinsiyete dayalı sorumluluklarını yerine getirme gayretlerinin bir göstergesidir. Erkeklerin yeni yerleşim yerindeki düzeni sağladıktan sonra kadınlar ve çocuklar, göç sürecine katılmakta ve yerleşim yerindeki yeni düzenin bir parçası olmaktadır. Erkeklerin ekonomik sorumlulukları üstlenmesi, kadınların ise bu süreci duygusal ve pratik anlamda desteklemesi geleneksel cinsiyet rollerinin devam ettiğini göstermektedir. Göç gibi geçiş süreçlerinde bu roller yeniden üretilmektedir. Böylece toplumsal cinsiyet temelli iş bölümü sürdürülebilir duruma gelmektedir.

## Kırsal ve Kentsel Babalık Rollerinin Dönüşümü

Araştırma kapsamında, katılımcıların kırsal ve kentsel alanlardaki babalık deneyimlerini anlamak amacıyla her iki ortamda babalık rollerini anlatmaları istenmiştir. Bu bağlamda, geleneksel kırsal babalık anlayışı ile modern kentsel babalık rollerinin farklılaşması incelenmiştir. Ayrıca, aralarındaki toplumsal, ekonomik ve kültürel faktörlerin nasıl şekillendiği ele alınmıştır. Katılımcılar, kırsal alandaki babalığı genellikle geleneksel değerler çerçevesinde tanımlamaktadır. Bu değerler arasında otorite, disiplin ve aile içi hiyerarşi ön plana çıkmaktadır. Kentsel yaşamda ise babalık anlayışı daha esnek bir perspektifle, modern değerler ve güven odaklı bir yaklaşımla ele alınmaktadır. 8 numaralı katılımcının bu düşünceye ilişkin aktarımı şu şekildedir:

“Köyde baba olmak çok güzeldi, çocuklarına sözün geçerdi. Şimdi şehirde çocuklar beni dinlemiyor ne sözüm kaldı ne de ağırlığım. Şehirdeki olan şey, köyde yoktu. Köyde babaya, anaya, ataya saygı vardı(K-8).”

Katılımcı K-8'in ifadesi, kırsal ve kentsel alanlarda babalık rollerindeki dönüşümün toplumsal cinsiyet ve aile yapıları üzerindeki etkilerini net bir şekilde ortaya koymaktadır. K-8, kırsal alandaki babalık anlayışını, otorite ve disiplinle ilişkilendirirken, kentsel alandaki babalık deneyimini, güç ve saygı kaybı olarak tanımlamaktadır. Bu, geleneksel toplumlarda babaların otoriter, güçlü figürler olarak kabul edilmesinin, kentsel yaşamda ise daha esnek ve eşitlikçi ilişkilerle yer değiştirmesinin bir yansımasıdır. Kırsaldaki babalık anlayışında, otoritenin ve saygının ön planda olması, toplumsal cinsiyet rollerinin daha katı ve hiyerarşik bir yapıya dayandığını gösterirken, şehirde bu yapıların gevşemesi, babaların daha az belirleyici ve daha destekleyici roller üstlenmesine yol açmaktadır. Geleneksel değerlerde, babaların kendi büyüklerinin yanında çocuklarını sevmemesi, saygı olarak algılanmaktadır. Kent yaşamında, bu tutumu sürdüren bazı babalar bulunsa da çocukların bu geleneksel değeri benimsemedikleri ve bunun kent yaşamında saygısızlık olarak değerlendirilmediği anlaşılmaktadır. Katılımcıların bu düşünceye ilişkin aktarımları şu şekildedir:

“Köy ile şehir çok farklı, biz babamızın ayak sesini duyduğumuz an korkardık, şimdi ise hiç öyle değil; çocuk hiçbir şeyden korkmuyor. Korku, saygıyı getirir; sen o korkuyu vermezsen, beraberliği sağlayamazsın. Ben şu an babamın yanında, çocuğumun adını hala alamam, hanımın ismini de babamın yanında söyleyemem. Bu doğru olan, saygı oluşuyor disiplinle. Ama benim çocuklarım öyle değil tabii; çocuğunun, eşinin adını rahatlıkla alır(K-11).”

“Köyde baba olmak, ailenin dayanağı olmak... hem aile içinde hem de köyde toplumda saygı gören bir kişiydi(K-14).”

“Köyde babalık sert, şehirde yumuşaktır. ...Bizim zamanımızda babanın yanında çoluk çocuk sevilmezdi. Burada çocuğunu seviyorsun, 'oğlum' diyorsun, 'kızım' diyorsun, orada sevemezdin. ...Senin yaşı geçmiş, 55 yaşına gelmişsin, köyde olsan hiç yapmazsın ama şehir hayatında arkadaşları yaptığı için sen de sürekli yapmak zorundasın.

Ya bana gelip, 'beni salıncakta sallar mısın?' diyor. Sürekli bir şeyler istiyor. 'Annene, söyle' diyorum, 'yok, seninle gideceğim' diyor, mecbur götürmek zorunda kalıyorum(K-4).”

Kırsaldaki babaların aile içindeki otoriteyi sürdürme çabaları, toplumsal cinsiyet normları doğrultusunda liderlik ve denetim rollerini pekiştirmektedir. Katılımcı, kent yaşamına geçişle birlikte bu geleneksel tutumların zayıfladığını belirtmektedir. Bu süreçte çocukların ebeveyn ve büyüklerine karşı daha özgür ve eşitlikçi tutumlar geliştirdiği ifade edilmektedir. Bununla birlikte, kırsal ve kentsel alanlardaki babalık rollerinin, geleneksel değerler ve modern yaşamın etkisiyle nasıl evrildiği, aile içindeki güç dinamiklerini de etkilemektedir. 11 numaralı görüşmecinin dile getirdiği 'korku' ve 'saygı' ilişkisi, geleneksel topluluklarda otoritenin, disiplini ve hiyerarşiyi sağlamak için bir araç olarak görüldüğünü göstermektedir. Fakat kentsel yaşamda, çocukların daha fazla bireysellik ve eşitlik arayışında olmaları, kent yaşamının ailedeki toplumsal cinsiyet rollerini ve bireysel hakları nasıl dönüştürdüğünü göstermektedir.

## Kırsal Kente: Babalığın Yeniden Tanımı

Kırsaldan kente göç süreciyle birlikte, kırsal alanda geleneksel toplumsal cinsiyet rollerine dayalı babalık anlayışını benimseyen bazı babalar, kent yaşamında bu rollerinden bazılarını sorgulamaya başlamaktadırlar. Kırsalda babalar, genellikle otoriter bir tutum sergileyerek dışarıdaki işlerden sorumlu olup, ev işlerine ve çocuk bakımına dahil olmayan bir role sahiptir. Kent yaşamında ise daha esnek ve eşitlikçi toplumsal normlar, babaların aile içindeki rollerinin yeniden şekillenmesine yol açmaktadır. Kentte, geleneksel babalık anlayışının yerine, çocuk bakımında daha fazla paylaşımcı olma ve aile içindeki sorumlulukları daha dengeli bir şekilde paylaşma gerekliliği doğmaktadır. Bu dönüşüm, babaların toplumsal cinsiyet rollerindeki değişimle yüzleşmelerine ve geleneksel babalık anlayışlarını sorgulamalarına neden olmaktadır. Katılımcıların bu düşünceye dair aktarımlardan bazıları şu şekildedir:

“Ben sana ne diyorum? Tabii ki sorumluluklarım arttı. Köyde mangal yapmazsın, burada mangal istiyorlar, 'Bahçeye gidelim' diyorum, yoksa Yahşihan'daki mangallık yere gidelim diyorlar. Baba götürürse, baba seviliyor, baba yapmazsa kötü babalık. Böyle bir şey, alırsan iyisin, almazsan kötüsün(K-4).”

Katılımcılar, kentte babaların daha aktif bir şekilde çocuklarının bakımına katılmaları gerektiğini, hatta çocukların eğitiminden sorumlu olmalarının beklendiğini ifade etmektedirler. K-4, babaların kent yaşamında daha fazla sorumluluk üstlendiklerini, örneğin çocuklarla vakit geçirme ve onların ihtiyaçlarını karşılama gibi görevlerinin olduğunu belirtmektedir. Geleneksel kırsal rol anlayışından farklı olarak daha aktif olmaları gerektiğini ve bu durumun toplumsal olarak takdir edilen bir hâle geldiğini vurgulamaktadır.

“Köyde çocuğu kadına bırakırsın, bir tanıdığa bırakırsın ama burası öyle değil, baba her şekilde çocuğun sorumluluğunu almak zorunda(K-5).”

“İllaki değişiklik oldu çünkü çocukların okula gidip gitmediklerini kontrol etmem gerekti. Teknolojik açıdan da denetlemem gerekiyordu. Köyde çocukların sorumluluğu tabii ki eşimin üzerindeydi. Ancak şehirde sorumluluğum arttı(K-6).”

K-5 ve K-6'nın ifadeleri ise, kırsal alanda kadına atfedilen çocuk bakım sorumluluğunun, kentsel yaşamda babalara da paylaştırıldığını ve bunun babaların toplumsal cinsiyet rollerini nasıl dönüştürdüğünü göstermektedir. Bu durum, toplumsal cinsiyet rollerinin ve değişen aile yapılarının etkisiyle, babaların aile içindeki rollerinin giderek daha eşitlikçi ve sorumluluk sahibi bir biçimde yeniden şekillendiğini ortaya koymaktadır. Kentte, bireysel haklar ve eşitlikçi normlar, babaların hem aile içindeki hem de çocukların eğitime dair sorumluluklarını artırmaktadır. Bunun yanı sıra, kent yaşamındaki sosyal beklentiler, babaların yalnızca ekonomik sorumluluklarla değil, aynı zamanda çocuklarının eğitim ve günlük yaşamlarında daha aktif bir şekilde yer alması gerektiğini ima etmektedir. Katılımcılar, çoğunlukla şehir yaşamının daha güvensiz olduğu ve bu nedenle baba olarak sorumluluklarının arttığına dair düşüncelerini ifade etmişlerdir. Bu görüş, kent yaşamındaki artan güvensizlik ve belirsizlik ortamı ile doğrudan ilişkilidir ve aile babalarının, özellikle çocuklarının güvenliği konusunda daha fazla endişe duyduklarını ortaya koymaktadır. Geleneksel babalıkta da aile bireylerinin ekonomik ihtiyaçları kadar güvenliklerinin de babalar tarafından sağlanıyor olması kente göç ettiklerinde de sürdürülmek istenmekte, beklenti de bu yönde devan etmektedir. Toplumsal cinsiyet rollerine dayalı olarak, kız çocuklarının bu güvensiz ortamda korunması daha büyük bir öncelik hâline gelmektedir. Katılımcının bu duruma ilişkin aktarımı şu şekildedir:

“Babanın uğraşı daha fazla, çocukla ilgilenmesi de daha fazla oluyor. Köyde gidip geleceğin yer belli, kaygın az ama şehirde kaygı artıyor, gidecek kapı çok. Benim de bir kızım var, tereddütlerim daha fazla şehir hayatında. Baba olarak uğraşların, endişen daha fazla; çocuğunun geleceğine dair kaygıların çok(K-5).”

Kız çocuklarına yönelik koruma gerekliliği, geleneksel toplumsal cinsiyet normlarının bir yansıması olup, toplumun kadına ve özellikle genç kızlara yüklediği daha fazla savunmasızlık ve korunma ihtiyacı algısıyla şekillenmektedir. Şehirdeki belirsizliklerin ve tehlikelerin arttığına dair kaygılar, babaların daha fazla endişe duymasına ve geleneksel babalık anlayışının güçlenmesine neden

olmaktadır. Bu bağlamda, babaların sadece ekonomik sorumluluklarını değil, aynı zamanda çocuklarının sosyal güvenliği ve geleceğiyle ilgili duygusal sorumluluklarını da arttırdığı gözlemlenmektedir. Katılımcılar, kırsal alandaki daha yakın ve sıkı bağların, şehirdeki yaşam koşullarında kaybolduğuna dair endişelerini dile getirmektedirler. Özellikle, çocukların eğitimi ve geleceği adına şehirde yaşamayı tercih etmiş olsalar da köydeki aile içi bağların daha güçlü olduğu ve bu bağların zamanla zayıfladığı düşüncesi belirginleşmektedir. Katılımcının bu duruma ilişkin açıklamalarından bazıları aşağıdaki şekilde tespit edilmiştir:

“... Köyde çocuklarla daha iyiydi, aramız daha yakındı. Şimdi şehirdeyiz ama 16 yıl olmuştur; çocuklarımın birinin evine gitmedim(K-8).”

“Kent yaşamı, çocuklarım ile ilişkilerimi daha da soğuttu. Onlar burada daha fazla arkadaş edindiler ve kendi başlarına yaşamaya başladılar. Ben de sadece onları geçindirmekle ilgileniyordum. Birbirimizi daha az gördük, daha az konuştuk(K-16).”

Kent yaşamının bireyler arasındaki bağları nasıl etkilediği ve şehirdeki bireysel ortamın aile ilişkilerine olan etkisini göstermektedir. Kırsal alanda daha yoğun ve kişisel olan ilişkiler, şehirde daha mesafeli ve zamanla azalan bir yapıya dönüşmektedir. Bu durum, modern yaşamın getirdiği hız, bireysellik ve fiziksel mesafe gibi faktörlerin aile içindeki duygusal bağları nasıl dönüştürdüğünü yansıtmaktadır.

### **Aile Dinamiklerinde Değişim: Erkeklik Krizi**

Geleneksel kırsal yaşamda, evin ekonomik sorumluluğunu tek başına üstlenen erkek, kentteki daha karmaşık ve maliyetli yaşam koşullarıyla başa çıkmakta zorlanmaktadır. Kent yaşamının beraberinde getirdiği yüksek geçim maliyetleri ve artan gelir ihtiyacı, kadınların iş gücüne katılımını kaçınılmaz hâle getirmiştir. Bu durum, kırsal alandaki geleneksel iş bölümü anlayışını sorgulamakta ve yerini daha eşitlikçi bir yapıya bırakmaktadır. Kırsalda, erkeğin dışarıdaki işlerden sorumlu olduğu ve kadının ev içi görevlerle sınırlı kaldığı toplumsal cinsiyet rolleri, kent yaşamında değişim göstermektedir. Kadınların iş dünyasına dahil olması, ev içi görevlerin ve çocuk bakımının daha adil bir şekilde paylaşılmasını zorunlu kılmıştır. Bu durum, erkeğin yalnızca dışarıdaki ekonomik sorumluluklarla sınırlı kalmayıp, ev içindeki bakım işlerine ve çocukların yetiştirilmesine aktif olarak katılmasını gerektirmektedir. Katılımcıların bu düşünceye ilişkin aktarımlarından bazıları fikir vermesi açısından aşağıda verilmiştir:

“Eşimle birlikte çalışıyoruz. Bu nedenle ev işine yardım etmek zorunda kaldım ama birlikte yemek yeri işlettiğim için evde bir dağınıklık olmuyor, burada yiyip içip evde yatıyoruz sadece ama köyde hanımın işi yoktu, o zaman getirirdi, götürürdü, hizmet ederdi, ama şimdi burada gece bile çalışmak zorundasın, sosyal hayat sıfır(K-1).”

“...Anadolu'da, eskiden erkekler kalkıp bir su almaz, hep aileden, anneden, gelinden beklerdi. O koşullar, şehre gelince değişti; artık suyu istediğinde, suyunu aldın, hanımına da yardım ettin(K-10).”

“Şehre göç etmek, babalık kimliğimi değiştirdi. Burada işler daha karmaşık, daha hızlı değişiyor. Kadınlar da artık evdeki işleri daha çok paylaşmak zorunda, ama bir yandan da erkeklerin üstündeki yük arttı. Babalık sadece çocukların bakımını sağlamak değil, evin bütün yükünü paylaşmak da oldu(K-17).”

Bu süreç, aile içindeki güç dinamiklerinin dönüşmesine yol açmaktadır. Erkekler, yalnızca ekonomik sorumluluklarını yerine getiren figürler olmaktan çıkmaktadırlar. Artık ev içindeki diğer sorumlulukları da paylaşan ve eşleriyle daha eşitlikçi ilişkiler kuran bireylere dönüşmektedirler.

Toplumda giderek genişleyen eşitlikçi normlar, erkeklerin ekonomik ve duygusal sorumluluklarını daha dengeli bir şekilde paylaştıkları modern aile yapılarının ortaya çıkmasına olanak tanımaktadır. Ancak bu dönüşüm, her birey için sorunsuz bir süreç olmamakta, kimi zaman sancılı bir geçiş sürecine dönüşebilmektedir. Kırsal yaşamda, ekonomik sorumluluğun geleneksel olarak erkeklere ait olması, evde para kazanan kişiye duyulan saygıyı pekiştiren bir norm oluşturmuştur. Bu norm, kırsal

toplumun değerlerinde derin bir şekilde kök salmıştır ve bu değerlerin kent yaşamına adaptasyonu, bazen çatışmalara yol açabilmektedir. Kentte, kadınların ve çocukların iş gücüne katılması ve aile içindeki sorumlulukları paylaşması, erkeklerin egemen olduğu geleneksel ekonomik düzenin sorgulanmasına neden olmaktadır. Bu durumda erkekler, bazen geleneksel rollerinin tehdit altında olduğunu hissedebilmekte ve aile içindeki yeni sorumlulukları kabul etme konusunda zorluk yaşayabilmektedirler. Katılımcıların bu düşünceye ilişkin aktarımlarından bazıları şu şekildedir:

“...Babalık kimliği, babalık kalmadı ki. Çocuklar senin iki yanında dolanıyordu, para veriyordun, çikolata veriyordun. Şimdi kimse seni saymıyor. Köyde eve gelir getiren bendim, şehirde ise şu an bu şekilde olmamasının da etkisi var. Çocuklar o zaman eline bakıyordu, babaya saygı vardı, babanın da onlara vardı. Sonra her şey değişti(K-8).”

“Şehirde sorumluluk arttı çünkü saltanat çoğaldı(K-4).”

Kırsal yaşamdan kente geçişte, toplumsal cinsiyet rolleri ve aile içindeki ekonomik sorumlulukların yeniden dağılımı, erkeklik kimliğinde bir krize yol açabilmektedir. Erkeklerin ekonomik otoritelerinin azalması ve bu otoritenin kadınlar ve çocuklarla paylaşılması, geleneksel erkeklik algısının sorgulanmasına neden olmaktadır. Özellikle kent yaşamının farklı beklentileri ve modernleşme süreçleri, erkeklerin ‘*ekmek getiren*’ rolünün yalnızca bir gelir sağlayıcı olmaktan öte, duygusal destek ve ev içi sorumlulukları kapsayan bir role dönüşmesini zorunlu kılmaktadır. Ancak bu dönüşüm, bazı erkekler için toplumsal baskılar ve içsel çatışmalarla birlikte derin bir kimlik krizi yaratmaktadır. Bu kriz, erkeklerin kendilerini toplumsal statü, otorite ve aile içindeki güç bağlamında yeniden tanımlamaları gerektiğini ortaya koymaktadır. Geleneksel erkeklik normlarının geçerliliğini yitirmesi, bazı bireylerde kaygı, öfke ve dirençle kendini gösterebilirken, diğerlerinde yeni bir erkeklik modeli benimseme çabasıyla sonuçlanabilmektedir. Erkeklik krizine ilişkin bu dönüşüm süreci, bireysel ve toplumsal düzeyde, geleneksel aile yapılarının çözülmesinden toplumsal cinsiyet eşitliğinin yeniden tanımlanmasına kadar geniş çaplı sosyolojik sonuçlar doğurmaktadır. Kentleşme, yalnızca ekonomik yapıları değil, aynı zamanda kimliklerin ve toplumsal ilişkilerin de yeniden inşa edildiği bir süreçtir. Bu bağlamda, erkeklik krizinin çözümü, toplumsal cinsiyet rollerinin daha eşitlikçi bir şekilde yeniden müzakere edilmesini gerektirmektedir.

## Sonuç, Tartışma ve Öneriler

Göç, bireylerin yalnızca mekânsal bir yer değiştirme deneyimi değil; aynı zamanda toplumsal kimliklerin, rollerin ve ilişkilerin yeniden kurulduğu çok boyutlu bir toplumsal süreçtir. Alan yazında göç hareketlerinin, toplumsal yapı üzerinde dönüştürücü etkiler yarattığı ve bu dönüşümün aile içi güç ilişkilerini de kapsadığı sıklıkla vurgulanmaktadır. Avcıoğlu (2020), göçün demografik değişimlerin ötesinde, aile içindeki rollerin ve hiyerarşik yapıların yeniden şekillenmesine yol açtığını belirtmektedir. Bu çalışmanın bulguları da söz konusu yaklaşımı desteklemekte; göç eden ailelerde babalık kimliğinin geleneksel, otoriter ve ataerkil biçimlerden uzaklaşarak daha eşitlikçi, paylaşımcı ve sorumluluk temelli bir yapıya evrildiğini ortaya koymaktadır. Benzer biçimde Avcil (2020), göç sürecinin babalık rollerinde dönüşüme yol açtığını ve bu dönüşümün özellikle kentsel yaşam koşulları içerisinde daha görünür hâle geldiğini ifade etmektedir. Göç, alan yazında sıklıkla yalnızca mekânsal bir hareketlilik olarak değil, aile içindeki rol dağılımının ve güç ilişkilerinin yeniden üretildiği bir toplumsal süreç olarak ele alınmaktadır. Kakaliçoğlu (2019), göç sürecinin aile yapıları üzerindeki dönüştürücü etkisine dikkat çekerek, toplumsal cinsiyet normlarının bu süreçte yeniden şekillendiğini vurgulamaktadır. Bu çalışmanın bulguları, kent yaşamında kadınların iş gücüne katılımının artmasıyla birlikte göç eden babaların ev içi sorumlulukları daha fazla paylaştıklarını ve bunun babalık rollerinin yeniden tanımlanmasına yol açtığını göstermektedir. Saraç (2013), toplumsal cinsiyetin zaman ve mekâna bağlı olarak yeniden üretildiğini belirtmektedir.

Bu çalışmanın bulguları da babalık ve erkeklik rollerinin göç süreciyle birlikte dönüşüme açık olduğunu göstermektedir. Göçün nedenlerine ilişkin alan yazında ekonomik beklentiler ve eğitim olanakları temel belirleyiciler arasında yer almaktadır. Castles and Miller (1998), bireylerin göç kararlarında daha iyi yaşam koşulları ve çocukların eğitiminin belirleyici rol oynadığını belirtmektedir.

Bu çalışmanın bulguları da çocukların eğitime yönelik kaygıların ve geleceğe dair daha iyi bir yaşam beklentisinin göç kararlarında etkili olduğunu göstermektedir. Doğan (2022), göçün yalnızca ekonomik bir strateji olarak değil, aynı zamanda toplumsal ve kültürel bir yeniden yapılanma süreci olarak ele alınması gerektiğini vurgulamaktadır. Araştırma bulguları, bu yaklaşım doğrultusunda, göçün aile yapıları ve toplumsal roller üzerinde dönüştürücü etkiler yarattığını ortaya koymaktadır. Göç sürecinin erkeklik kimliği üzerindeki etkileri ise çalışmanın öne çıkan bulguları arasında yer almaktadır. Küçük (2022), kırsal alanlarda erkekliğin ağırlıklı olarak ailenin ekonomik sorumluluğunu üstlenme üzerinden tanımlandığını ifade etmektedir. Ancak kent yaşamının artan maliyetleri, erkeklerin bu sorumluluğu tek başlarına üstlenmelerini zorlaştırmakta ve erkeklik kimliğini ekonomik açıdan bir krizle karşı karşıya bırakmaktadır. Kadınların iş gücüne katılımının artmasıyla birlikte aile içindeki güç dengeleri yeniden şekillenmekte ve erkeklik rolleri dönüşüme zorlanmaktadır.

Demirel (2016), erkeklik normlarının toplumsal baskılar aracılığıyla sürekli yeniden üretildiğini ifade etmektedir. Bu çalışma da erkeklik ve babalık rollerindeki dönüşümün doğrusal bir süreç olmadığını; aksine toplumsal normlar, beklentiler ve baskılarla sürekli müzakere edilen bir alan olduğunu ortaya koymaktadır. Sağlam (2006), toplumsal cinsiyet rollerinin farklı sosyal yapılara göre değişkenlik gösterdiğini vurgulamaktadır. Araştırma bulguları da kırsal alanlarda babalığın otoriteyle, kentsel yaşamda ise daha destekleyici ve eşitlikçi rollerle ilişkilendirildiğini ortaya koymaktadır. Bu bağlamda göç süreci, erkeklik kimliğini ekonomik sorumlulukların ötesinde kültürel ve toplumsal roller çerçevesinde yeniden tanımlamakta; erkeklerin geleneksel erkeklik normları ve toplumsal baskılarla yüzleşmelerine yol açmaktadır. Bu durum, sosyolojik açıdan, erkeklik ve babalık rollerinin yeniden tanımlanması gerektiğini ve bu tanımın toplumsal cinsiyet eşitliği perspektifiyle şekillendiğini ortaya koymaktadır. Bu bağlamda, göçün toplumsal cinsiyet rollerindeki etkilerinin daha derinlemesine incelenmesi, modern toplumların aile yapılarındaki dönüşümünü anlamak açısından önem taşımaktadır. Bu doğrultuda, göç sürecinde erkeklik ve babalık rollerindeki dönüşümü desteklemeye yönelik politika ve müdahalelerin geliştirilmesi gerekmektedir. Yerel yönetimler ile sivil toplum kuruluşlarının, göçmen ailelerin toplumsal uyumunu güçlendirecek eğitim ve psikososyal destek programları yürütmesi bu süreci destekleyici nitelik taşımaktadır.

### Araştırmacıların Katkı Oranı

Araştırmacıların her biri çalışmaya eşit oranda katkı sunmuştur.

### Çıkar Çatışması

Çıkar çatışması oluşturacak herhangi bir durum yoktur.

### Kaynaklar

- Alptekin, D. (2014). Çelişik duygularda toplumsal cinsiyet ayrımcılığı sorgusu: Üniversite gençliğinin cinsiyet algısına dair bir araştırma. *Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 32, 203-211.
- Altınay, A. G. (2004). *The myth of the military-nation: Militarism, gender, and education in Turkey*. New York: Palgrave Macmillan.
- Avcıoğlu, G. Ş. (2020). Türkiye’de akademik göç çalışmaları: Göç literatürü taraması. *NOSYON: Uluslararası Toplum ve Kültür Çalışmaları Dergisi*, 4, 76-82.
- Avcil, C. (2020). Ağırlı kadınların istihdamı üzerine bir analiz: Tekstil kent örneği. *Ağrı İbrahim Çeçen Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 6(1), 503-534. <https://doi.org/10.31463/aicusbed.701308>
- Berg, B. L. and Lune, H. (2016). *Sosyal bilimlerde nitel araştırma yöntemleri*. A. Arı (Çev.). Konya: Eğitim Yayınevi.

- Biernacki, P. and Waldorf, D. (1981). Snowball sampling: Problems and techniques of chain referral sampling. *Sociological Methods & Research*, 10(2), 141-163.
- Bostan, H. (2017). Türkiye’de iç göçlerin toplumsal yapıda neden olduğu değişimler, meydana getirdiği sorunlar ve çözüm önerileri. *Coğrafya Dergisi*, (35), 1-16.
- Bozok, M. (2011). *Soru ve cevaplarla erkeklikler*. İstanbul: Altan Basım.
- Bozok, M. (2018). Toplumsal cinsiyet ve aile. N. Oktik ve H. Ünal Reşitoğlu (Ed.), *Aileyi anlamak* içinde (ss. 101-115). Ankara: Nobel Yayınları.
- Castles, S. and Miller, M. J. (1998). *The age of migration*. London: Mcmillan.
- Creswell, J. W. and Poth, C. N. (2018). *Qualitative inquiry and research design: Choosing among five approaches* (4th ed.). Thousand Oaks, CA: Sage Publications.
- Çağlayan, S. (2006). Göç kuramları, göç ve göçmen ilişkisi. *Muğla Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 17, 67-91.
- Çelen, H. N. (2018). Aile ve psikolojik yansımaları. N. Oktik ve H. Ünal Reşitoğlu (Ed.), *Aileyi anlamak* içinde (ss. 31-43). Ankara: Nobel Yayınları.
- Demirel, G. (2016). Toplumsal cinsiyet mağduriyetinde erkek. *1st International Scientific Researches Congress Humanity and Social Sciences* içinde (ss. 254-264).
- Doğan, M. (2022). Türkiye’de iç göç: Aile bağlamında. *Atlas Sosyal Bilimler Dergisi*, 1(10), 64-72.
- Ekici, S., ve Tuncel, G. (2016). Göç ve insan. *Birey ve Toplum Sosyal Bilimler Dergisi*, 5(1), 9-22.
- Elliott, K. (2016). Caring masculinities: Theorizing an emerging concept. *Men and Masculinities*, 19(3), 240-259. <https://doi.org/10.1177/1097184X15576203>
- Goldberg, H. (2018). *Erkek olmanın tehlikeleri*. S. Budak (Çev.). İstanbul: Totem Yayın Evi.
- Güreşçi, E. (2013). Türkiye’de kırsal göçün aile üzerine etkisi. *Mustafa Kemal Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 9(17), 149-161.
- İçduygu, A. ve Sirkeci, İ. (1999). Cumhuriyet dönemi Türkiye’inde iç göç hareketleri. A. Berktaş (Ed.), *75 yılda köylerden şehirlere* içinde. İstanbul: İş Bankası Tarih Vakfı Yayınları.
- Kakaliçoğlu, C. (2019). *Modern dönemde değişen toplumsal roller bağlamında babalık ve babalık deneyimleri: İstanbul örneği*. Yüksek Lisans Tezi, Marmara Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, İstanbul.
- Kaya, M. ve Şahin, H. (2021). Harran Üniversitesi’ndeki Suriyeli öğrencilerin akademik entegrasyon süreçlerinin analizi. *İnsan & Toplum*, 1-45. [dx.doi.org/10.12658/M0627](https://doi.org/10.12658/M0627)
- Kıran, E. ve Aker, D. Y. (2019). İç göç araştırmalarında kültürleşme boyutu. *Iğdır Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, (17), 67-82.
- Koçak, Y. ve Terzi, E. (2012). Türkiye’de göç olgusu, göç edenlerin kentlere olan etkileri ve çözüm önerileri. *Kafkas Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 3(3).

- Köksal, S. (1986). *Refah toplumunda getto ve Türkler*. İstanbul: Teknografik Matbacılık.
- Küçük, H. (2022). Toplumsal cinsiyet bağlamında göç sürecinde kadın ve erkek. *Toplumsal Politika Dergisi*, 3(1), 26-37.
- Lee, E. S. (1966). A theory of migration. *Demography*, 3(1), 47-57.
- Leyla Kuzu, Ş. (2023). Göç sürecinde kadınlık ve erkekliğin yeniden inşası: Saha araştırmasından notlar. *Dokuz Eylül Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 25(4), 1883-1900. <https://doi.org/10.16953/deusosbil.1338779>
- Oberai, A. S. (1990). *Migration, urbanisation and development*. Geneva: ILO.
- Oktan, A. (2008). Türk sinemasında hegemonik erkeklikten erkeklik krizine: Yazı-Tura ve erkeklik bunalımının sınırları. *Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi Dergisi*, 5(2), 152-166.
- Pleck, J. H. (1981). *The myth of masculinity*. Cambridge, MA: MIT Press.
- Rittersberger-Tılıç, H. (2015). 'Managing' irregular labor migrants in Turkey. *Göç Araştırmaları Dergisi*, 1(1), 80-107.
- Sağlam, S. (2006). Türkiye'de iç göç olgusu ve kentleşme. *Hacettepe Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları Dergisi*, 5(1), 33-44.
- Saraç, S. (2013). Toplumsal cinsiyet. L. Gültekin, G. Güneş, C. Ertung ve A. Şimşek (Ed.), *Toplumsal cinsiyet ve yansımaları içinde* (ss. 27-32). Ankara: Atılım Üniversitesi Yayınları.
- Sevinç, G., Davran, M. K. ve Sevinç, M. R. (2018). Türkiye'de kırdan kente göç ve göçün aile üzerindeki etkileri. *İktisadi İdari ve Siyasal Araştırmalar Dergisi*, 3(6), 70-82.
- Şeker, O. (2019). Suriyeli mültecilerin değişen toplumsal rolleri. *21. Yüzyılda Eğitim ve Toplum*, 8(23), 227-245.
- Şenol Sert, D. (2018). Uluslararası göç yazınında bütüncü bir kurama doğru. S. G. İhlamur-Öner ve N. A. Ş. Öner (Ed.), *Küreselleşme çağında göç: Kavramlar, tartışmalar* (4. bs.) içinde (ss. 29-49). İstanbul: İletişim Yayınları.
- Toros, A. (2008). Önsöz. *Sorunlu bölgelerde göç içinde* (ss. 9-11). Ankara: Global Strateji Enstitüsü.
- Tümtaş, M. S. ve Ergun, C. (2016). Göçün toplumsal ve mekânsal yapı üzerindeki etkileri. *Süleyman Demirel Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 21(4), 1347-1359.
- Uluslararası Göç Örgütü. (2013). *Göç terimleri sözlüğü*. R. Perruchoud ve J. Redpath-Cross (Ed.). Cenevre: IOM Yayınları.
- Üçer, M. B. (2020). *Orta sınıfın utancı: Duygu sosyolojisi açısından 1980'ler Türkiye'sinde toplumsal değişim*. Doktora Tezi, İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İstanbul.
- Yılmaz, A. (2014). Uluslararası göç: Çeşitleri, nedenleri ve etkileri. *Electronic Turkish Studies*, 9(2), 1685-1704.
- Yılmaz, E. (2022). İstanbul'daki uluslararası öğrencilerin göç deneyimleri ve kente entegrasyonu araştırması. *Sosyoloji Dergisi* (43), 51-93.

## **Extended Abstract**

### **Introduction**

Migration is not only a geographical movement; it is a dynamic process that fundamentally transforms individuals' lifestyles, social structures, cultural norms, and economic relationships. Particularly, rural-to-urban migration goes beyond a spatial change, bringing about restructuring in many areas, from gender roles to domestic power dynamics. This study examines how the fatherhood identities of men who migrate from rural to urban areas are reconstructed and how this process is intertwined with gender. Built on the premise that migration does not only produce economic outcomes but also creates profound social and cultural transformations, the study specifically investigates the effects of the migration process and the resulting change on fatherhood identities. The patriarchal structures dominant in rural societies are evolving toward more egalitarian and individualistic norms in cities, consequently reshaping the understandings of masculinity and femininity. In this transition, the father's traditional role as the "economic provider" may evolve into a more flexible, responsive, and participatory model of fatherhood. The study analyzes the transformation in the fatherhood identities of men undergoing internal migration through the lens of gender, cultural adaptation, and family dynamics. While fathers in rural areas are typically positioned as authoritarian figures and economic providers, urban life requires them to take on greater emotional responsibility and play a more active role in areas like childcare and education. This transformation reveals how masculinity norms and gender equality are reconstructed in the urban environment. Since masculinity is a continuous process of construction that is constantly reproduced through social norms rather than a fixed identity, this construction process is affected by this change. The study aims to contribute to the existing literature and future academic work by examining the reconstruction of immigrant fathers' fatherhood identities and the change in gender roles during this process.

### **Research Design**

In this study, a qualitative research method was preferred to deeply examine the relationship between theoretical foundations and lived experiences. The interview form was revised after a pilot application and administered through face-to-face interviews in the field. The data collection process was completed by first creating a theoretical framework following a literature review, then developing a semi-structured interview form aligned with this framework and finally interpreting the findings with a sociological perspective.

### **Research Group/Sample**

The study's sample consists of 18 fathers residing in Kırıkkale who have migrated from a rural to an urban area and experienced fatherhood in both rural and urban settings. Participants were reached using the snowball sampling method. The use of snowball sampling was deemed appropriate for this study because the fact that men sharing similar characteristics tend to know each other facilitates overcoming barriers related to reaching interviewees and securing their consent to participate. The average age of the participants is 56, and their educational levels vary from primary school graduation to university degrees. All participants migrated from rural areas and live in the central district of Kırıkkale.

### **Data Collection and Analysis**

Research data were collected through face-to-face interviews. Since some participants permitted audio recording during the interviews, the transcriptions of these recordings were used as data in the study. For interviewees who did not allow audio recording, data were collected by taking notes during the interviews. The efficiency of the interviews was enhanced by establishing a sincere and trustworthy environment. Questions were made as clear and understandable as possible to ensure that the

interviewees could grasp them more accurately. The collected data were analyzed using the thematic analysis method and evaluated within a sociological framework.

### **Research Ethics**

The semi-structured interview form, which is the data collection instrument for the study, was approved by the Kırıkkale University Social and Humanities Research Ethics Committee, and ethical principles were meticulously adhered to throughout the process. Participants were included in the research on a voluntary basis, and the purpose of the research was explained to the interviewees in advance. The identities of the interviewees included in the study were kept confidential, and the interview data were reflected in the study with codes such as K1, K2, K3. All data obtained from the interviews were used strictly for scientific purposes only.

### **Findings**

The education of children and future expectations constitute one of the primary driving forces behind families' migration decisions. The inadequacy of education, health, and social services in rural areas directs families to urban centers, and in this process, the roles of fathers transform significantly. While fatherhood in the countryside is associated with authoritarianism and strict gender distinctions, urban life encourages more flexible and supportive fatherhood roles, leading to a fairer sharing of domestic responsibilities. This change reflects broader transformations in gender relations. However, some men perceive this transformation as a threat to their traditional understanding of masculinity, and they may experience identity crises due to the decline of their economic authority and the redistribution of family responsibilities. Thus, urbanization emerges not only as an economic process but also as a profound social space where identity is reconstructed, and fatherhood and masculinity are renegotiated in line with modern ideals of gender equality.

### **Conclusion, Discussion and Recommendations**

Migration is a multi-dimensional process that transforms not only individuals' spatial locations but also their social identities, roles, and relationships. As emphasized in the literature (Avcioğlu, 2020), migration produces transformative effects on social structures, altering demographic patterns and domestic power dynamics (Ekici & Tuncel, 2016). The findings of this study are consistent with this framework. Participants' narratives indicate that fatherhood identities in migrant families are moving away from traditional patriarchal understandings towards more egalitarian, participatory, and responsible forms. This observation is parallel to existing research that highlights the transformative effect of migration on fatherhood roles (Avcil, 2020). The variability of gender roles becomes evident, and profound transformations occur, particularly during the rural-to-urban migration process. Previous research shows that economic opportunities and educational expectations are among the main motivations behind migration decisions (Castles & Miller, 1998). This study supports these findings, revealing that the desire to secure better living conditions for children's education and future is the primary driving force of migration. This aligns with the literature that conceptualizes migration not only as an economic phenomenon but also as a process of social and cultural restructuring (Doğan, 2022). Fatherhood, associated with authority and hierarchy in traditional rural life, has evolved into a more supportive and egalitarian role in the urban environment. This transformation reveals the fluidity of gender roles and demonstrates how different social contexts shape social norms (Sağlam, 2006). Furthermore, the reduction in men's economic authority forces them to confront social pressures and traditional masculinity norms. From a sociological perspective, these findings highlight the necessity of redefining masculinity and fatherhood roles within the context of gender equality.